

ארצות הברית: דיבייטגייט? — שטיות!

יש להניח שהשערוריה הזאת, שיש בה כמה הבטים די מלאכותיים, תשקע במוקדם או במאוחר. יש משהו עצוב בעוכרה, שדווקא הדלפה נטולת חשיבות מכרעת, מספקת דלק להתקפה כליכך מרירה נגד רגן. נשיא ארצות הברית, המקיים כלכלה המעלה 11 מיליון מובטלים כעולה על מיזבח המילחמה באינפלציה, פתח במירוץ חימוש יקר להחריד, מסוכן, יש האומרים גם מטורף. רגן שינה את מדיניות קודמו באפריקה, מטפח יחסים טובים עם הגזענים בפרטוריה. הנשיא תומך באורח פעיל בכל מישטרי הדיכוי ביבשת אמריקה, וביטל את כל התנאים שהציג קודמו בכל הנוגע לזכויות האדם תחת מישטרים "ידידותיים", כלומר אנטי־סובייטיים. רגן אף נוקט במדיניות אנטי־פלסטינית פעילה, ובכך הוא מעודד את ההרפתקות הרות האסון של מנחם בגין במיורח־התיכון.

לעומת כל הנושאים הכבדים האלה, מהווה פרשת דיבייטגייט מסכת של שטיות קלות ערך. עוכרת מרכזיותה בפוליטיקה האמריקאית העכשווית מעידה על היאוש הגדול המקנן בשדולה הליברלית. מנהיגי הרמוקראטים, כמו ראשי המערך בישראל, פשוט אינם מאמינים. ביכולתם להתמודד עם הימין כאמצעות מצע אלטרנטיבי. דיבייטגייט הוא תחליף לא מכובד ביותר, וספק אם יניב את התוצאות המיוחלות.

תורכיה: יול זה לא רק סרט

מי שישתמש בהזדמנות הנדירה לראות את הסרט הטורקי יול בתל־אביב, לא ישכח אותו לעולם. לא רק תעודה פוליטית ואנושית מרגשת, אלא גם סרט המקדים את הוליווד אפילו מבחינה טכנית בעשר שנים. הוא מבליט משהו מהכישורנות והכישורים החבויים בעם התורכי, ומדוכאים ככוח הורוע על־ידי הדיקטטורה הפאשיסטית בתמיכת ארצות־הברית.

השבוע אישר בית־הדין הצבאי העליון בתורכיה פסק־דין מוות נגד 13 אסירים פוליטיים. בכך יגיע מיספרם של הנידונים למוות ל־22. משקיפים מציינים, שמיספר המוצאים להורג באורח "חוקי" אינו משקף את התמונה כולה. כמו בארגנטינה, צילה,

יול תעודה פוליטית

אורוגוואי, גואטמלה ואל־סלבדור, פועלות בתורכיה חוליות מוות של הימין הקיצוני, בחסות השילטון. השמאל התורכי כולו הוא מעין אמיל גרינצווייג קולקטיבי. אנשי הימין מבצעים רציחות, לעיתים באמצעים אכזריים ביותר, והמישטרה מצליחה, באורח עיקבי, שלא למצוא את האחראים למעשי הטבח.

יוצר יול, אילמו גוני, ואינטלקטואלים תורכיים אחרים, מסמלים תיקווה שא־אפשר יהיה להשתיק עם כוח לעולמי עדי. עם זאת מוכיח הימין הקיצוני, בכל רחבי העולם, כושר הישרדות גבוה ביותר. לכל המשקיפים הרציניים ברור, שמישטרים כאלה לא יוכלו להתקיים מעמד בלי התמיכה מושיגנטון, ורק שינוי אמיתי בארצות־הברית, בכיוון מימשל שילחם ברצינות למען זכויות האדם ברחבי העולם, יוכל להזיז משהו בארץ כמו תורכיה. אך התיקווה לשינוי כזה היא קלושה. המדיניות האמריקאית הנוכחית כלפי תורכיה אינה נובעת מסתם "רשע", אלא מתפיסה רציונלית למדי של אינטרסים רכושניים, שאינה משאירה מקום רב לשיקול המוסרי.

הסרסרת אצל קארטר. הפרשה עצמה היא סבוכה מאין כמוה, והיריעה במרוז הזה קצרה מכדי לגולל אותה במלוא תיפארתה. עם זאת אין ספק שאנשים כבירים ביותר במטהו של רגן, בתוכם, מלבד בייקר וקייסי, גם יועץ הבית הלבן, ארווין מין, ויועץ הנשיא לענייני ביטחון לאומי לשעבר, ריצ'ארד אלן, קיבלו באורח קבוע מידע מהבית הלבן. מידע זה סייע לרגן להתכונן לעימות הטלוויזיה שלו נגד קארטר, וסיפק לו פרטים על דינים פנימיים במטה הדמוקראטי.

העיתונות הליברלית, העוינת את רגן, פירסמה עשרות סיפורים מפולפלים על הפרשה, והעלתה את האפשרות שהייתה "הפרפת", מרגל של רגן, כחוג הפנימי ביותר של קארטר. איו

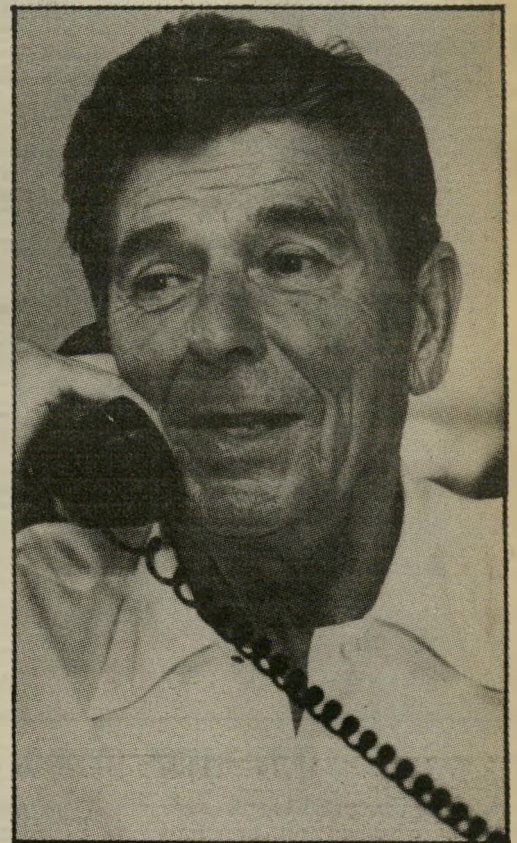

ספק שקיים נסיון עיקבי — גם באמצעות השם דיבייטגייט, שנועד להזכיר לציבור את סקנדל ווטרגייט, שגם בו היו מעורבים רפובליקנים שאפתניים וחסרי מצפון — ליצור סערה חסרת תקדים ואולי אף להפיל בדרך זו את רגן. את הסנסציה האדירה גם הסיפורים על מגעים מיניים, הטרוסקסואליים ואף הומוסקסואליים, בין שני מטות הבחירות. עובד ככיר במטהו של רגן, ויין ואליס, רמו על כך באורח ברור בראיון לושינגטון פוסט. יול ועדת־החקירה של הקונגרס לעניין דיבייטגייט קפץ, כמובן, על המציאה. דונאלד אלבווסטה הוא ציר דמוקראטי ממישיגן, שלא הסתיר מעולם את העובדה שרגן ואנשיו מעוררים בו כחילה". אין ספק שהוא יעשה כמיטב יכולתו להפיק מהפרשה תועלת מכסימאלית עבור מפלגתו.

רגן עצמו הורה על חקירה מלאה של האף־בי־איי, והודיע רישמית שהפעם לא יהיה "קאבר אפ" (חיפוי) נוסח ניכסון. כל מי שיימצא כעובר על החוק או על תנהלים המקובלים יפוטרו ואולי אף ישפטו, בהתאם להמלצות החוקרים. רגן זוכר היטב שניכסון הודח בגלל השקרים הכרוניים שלו, והחיפוי על עברייני ווטרגייט. הוא מקווה לצמצם את הנזק באמצעות פעולה מיידית ותקיפה.

הקורבן הראשון של הפרשה היה דווקא עיתונאי. כעל טור שמרני בעיתון ניו־יורקי רב תפוצה, ג'ורג' ויל, פוטר בשל מעורבותו בפרשה, שעה שכיהן כיועץ לרגן בזמן העימות הטלוויזיוני. ויל הורה שקרא את מיסמכי קארטר "באורח שיטח", אך טען שלא היתה להם חשיבות כלשהי. מעסיקיו החליטו שהוא עבר על עקרונות האתיקה העיתונאית, והוא פוטר מעבודתו.

השבועון האמריקאי ניו־וויק טוען, לאור ממצאיו של מישאל יום על־ידי עורכיו, שיותר מ־82 אחוז מכלל אורחי ארצות־הברית שמעו על שערוריית הרלפת מיסמכים מהבית הלבן של ג'ימי קארטר למטה הבחירות של מתחורו הנשיא הנוכחי רונאלד רגן. רוב הנשאלים יחסו חשיבות רבה לפרשה, שוכחה בינתיים לכינוי היומרי כמקצת, דיבייטגייט. בפרשה מעורבים כמה מראשי המימשל, שהיו פעילים במטה של רגן, ביניהם גם ראש הסי־איי

נשיא רגן הכעס מוצדק - אבל לא הסיבה

וויליאם קייסי, וראש צוות הבית הלבן ג'יימס בייקר. השניים הספיקו כבר לפומבי, והכתירו איש את רעהו כ"שקרן". יש להניח ששניהם צודקים, אבל עצם המריבה הגלויה נפגעה קשות במישטרו של רגן, שניסה לבנות לעצמו תרמית של "בחור טוב", נקי מנוכלות נוסח ריצ'רד ניכסון, האיש שהבאיש את שמה של המיפלגה הרפובליקנית, והפך אותה חשופה לחשדות ולהאשמות הקשורות בטוהר המידות עד עצם היום הזה.

משקיפים טוענים שהסיכסוך בין בייקר וקייסי הוא בעצם פוליטי, ושערוריית המיסמכים של קארטר אינה אלא אמתלה להתמודדות כוחות בין האגף המתון במימשל, המיוצג על־ידי בייקר ואנשיו, ובין אנשי הימין הקיצוני במישטרו של רגן, ה"אידיאולוגיסטים", שקייסי נמנה עם חבריהם הבולטים ביותר. אבל על עוכרה אחת אין עוררין. היוקרה של רגן נפגעה קשות.

יורד חברת העובדים רוזוליו בשם הציונות הסוציאליסטית

הצנזורה לעזרת רוזוליו

מטעמי צנזורה לא נוכל לחזור, כמובן, על ההאשמות שהטחנו ביורד החדש של חברת העובדים, קיבוצניק וסוציאליסט, דני רוזוליו.

עם זאת, כדאי שנחזור שוב על המידע הניתן לפירסום. בעצם הימים האלה שולחת חברת כור, הנמצאת בסמכותו של רוזוליו, ציור ואנשים לדרום־אפריקה. חלק מציור זה משמש לדיכוי, של העם השחור בדרום־אפריקה, השליט הערודי במדינה הענקית. השבוע, מספר לנו המדור הכלכלי במערב, פתח בנק הפועלים סניף בצילה הפאשיסטית, ממש בעיצומו של מסע הדיכוי האנטי־רפועלי של דיקטטורה־הדמים אוגוסטו פיגושה. (ריקסטור הרמים) איננו לתיפארת המליצה. מאז עלותו לשילטון רצח פיגושה עשרות אלפי אנשי שמאל, סטודנטים, פועלים, נשים וגברים). כל זה נעשה בשמה של הציונות הסוציאליסטית, ובניהולו הפעיל של דני רוזוליו.